

ἀπομίμησις διαφόρων φωνῶν πλησίον ὑποτιθεμένων ἀνθρώπων. 2) ἡ ἀπομίμησις τῶν φωνῶν διαφόρων ζώων καὶ τῶν κρότων διαφόρων ἐργαλείων. 3) ἡ ἀπομίμησις φωνῆς μακρόθεν κραυγάζοντος ἀνθρώπου. 4) ἡ ἀπομίμησις τῆς φωνῆς κάτωθεν ὀμιλοῦντος ἀνθρώπου. καὶ 5) ἡ μετὰ μακρόθεν ἀκουομένης φωνῆς συνοδεύουσα τὸ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἐγγαστριμύθου παιζόμενον Μπιμπον (εἶδος γνωστοῦ μουσικοῦ ὄργανου πρὸς χρῆσιν τῶν παιδῶν).

Εἶναι ψευδὲς καὶ σφαλερὰ ἡ ὑπὸ τινων ἐγγαστριμύθων διὰ τοῦτο εἰσα, ὅτι οὗτοι ὀμιλοῦσιν ἔχοντες κεκλεισμένα τὰ χεῖλη. Οἱ διαφέροντες τῶν ἄλλων ἐγγαστριμύθοι, μὴ χρῆζοντες δόξης στεινῆς ὑπὸ τῆς πλάνης καὶ ἀγυρτίας, μᾶς ἐπληροφόρησαν ὅτι τὸ μὲν σ-όμα εἶναι ἀνοικτὸν καὶ κινεῖται ὅπουσού, τὰ χεῖλη, ἡ δὲ διαφορὰ εἶναι ὅτι οὗτοι ὀμιλοῦσι διὰ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ ἀέρος, καὶ ὄχι διὰ τῆς ἐκπνοῆς, τὸ ὅποιον μᾶς ἀπέδειξαν μάλιστα καὶ πειραματικῶς πλησιάζοντες εἰς τὸ στόμα αὐτῶν ἀντημένον κηρίον, τοῦ ὁποῦ καὶ φλόξ καὶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐγγαστριμυθικῆς ὀμιλίας ἐν ἐκινεῖτο ποσῶς.

Οἱ ἐγγαστριμύθοι λοιπὸν ὀμιλοῦσιν εἰσπνέοντες τὸν ἀέρα, καὶ πιέζοντες αὐτὸν μετὰ τῶν βρογχίων, ἡ μετὰ τοῦ διαφράγματος, ἡ εἰς διάφορα ἐν τῷ μετὰ τούτων ὄργανῳ διὰ τοῦτο οἱ ἐγγαστριμύθοι βιάζονται μετὰ τὴν ὀμιλίαν ν' ἀποβάλλωσι τὸν ἐνδον αὐτῶν μένοντα ἀέρα διὰ τῆς ἐρυγῆς καὶ πρὸς τοῦτους ἀπαιτεῖται νὰ ᾔναι νήστες διὰ νὰ δύαντα νὰ ἐργάζωνται.

Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον εἶδος τῆς ἐγγαστριμυθίας, ἥτοι ἡ ἀπομίμησις διαφόρων φωνῶν πλησίον ὑποτιθεμένων ἀνθρώπων, καὶ τῶν διαφόρων φωνῶν τῶν ζώων καὶ κρότων τῶν ἐργαλείων, ἐκτελεῖται διὰ τῆς πίεσεως τοῦ ἀέρος μετὰ τῶν βρογχίων.

Τὸ δὲ τρίτον εἶδος ἥτοι ἡ ἀπομίμησις τῆς φωνῆς τοῦ μακρόθεν κραυγάζοντος ἀνθρώπου, διὰ τῆς θλίψεως τοῦ ἀέρος περὶ τοῦ διαφράγματος· τὸ εἶδος τοῦτο ἀπαιτεῖ μεγάλην δύναμιν, καὶ οἶδε πολὺ περισσώτερον κόπον παρὰ τὰ δύο πρῶτα· δύναται δὲ νὰ ἀπομιμηθῇ ἡ φωνὴ καὶ 600 βήματα μακρὰν κραυγάζοντος ἀνθρώπου.

Σπανιώτερον δὲ καὶ δυσκολώτερον εἶναι τὸ τέταρτον εἶδος ἥτοι ἡ ἀπομίμησις τῆς φωνῆς κάτωθεν κραυγάζοντος ἀνθρώπου· αὕτη ἐκτελεῖται διὰ τῆς διπλῆς θλίψεως τοῦ ἀέρος μετὰ τῶν βρογχίων καὶ τοῦ διαφράγματος· ὁ ἐγγαστριμύθος πρέπει νὰ κύβη καὶ νὰ πιέζῃ τεχνηέντως τὴν κοιλίαν διὰ τῶν χειρῶν, ὁ προξενεῖ μέγαν ἀγῶνα· εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦτου τοῦ εἶδους φαίνεται, ὅτι πρέπει νὰ συντρέξῃ ἰδιαίτε-

ρως ὁ φυσικὸς διοργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὁ περιφέρμος Βαυαρὸς ἐγγαστριμύθος Σμὶθ, μολοντί ἐντελέστατος εἰς τὸ τρίτον εἶδος, μεγαλόσωμος, δυνατὴς καὶ εὐρώστου κράσεως, δὲν ἠδύνατο μολοντεῦτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κάτωθεν φωνήν, ἀλλὰ ἀντικαθίστα τὴν τοῦ τρίτου εἶδους.

Τὸ πέμπτον καὶ περιεργότερον εἶδος τῆς ἐγγαστριμυθίας εἶναι ἐκεῖνο, δι' οὗ ὁ ἐγγαστριμύθος παίζων τὸ ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ εἰρημένον μουσικὸν ὄργανον, συνοδεύει ἐνταυτῷ τὸν ἦχον τοῦ ὄργανου διὰ φωνῆς ἐγγαστριμυθικῆς, ἥτις φαίνεται μακρόθεν ἐρχομένη.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ Δ.

Ἡ Διδασκαλία τῆς Φύσεως.

Ἐν τοῖς μαθηταῖς τοῦ Χιλλέλ, τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἦτο νεανίας τις, καλούμενος Σαβῶθ, ὅστις οὕτω βαρέως ἔφερε πᾶσαν ἐργασίαν, ὥστε παρεδίδοτο τὴν ἡμέραν ὅλην εἰς τὴν ἀργίαν καὶ ὀκνηρίαν· καὶ ὁ Χιλλέλ ἐλυπεῖτο, βλέπων τὸν μαθητὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν νοουτεῖται. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὠδήγησεν αὐτὸν ποτε εἰς τὴν κοιλάδα Ἐννὸμ, ἐνθα ὑπῆρχον λιμνάζοντα ὕδατα. πλήρη σκολήκων καὶ βλαβερῶν ζωῶν. καὶ παραφυόμενα ζιζάνια πολλὰ καὶ βορβωρόδη. Καὶ ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν κοιλάδα, καταθεῖς ὁ Χιλλέλ τὴν ῥάβδον αὐτοῦ, εἶπεν· ἐνταῦθα ὅς ἀναπαυθῶμεν ἀπὸ τοῦ δρόμου· ἀλλ' ὁ νεανίας θαυμάσας, εἶπε· πῶς, διδάσκαλε; ἐπὶ τοῦ ἐσώδους τούτου ἔλους; Δὲν παρατηρεῖς, ποῖα τις φαρμακερὰ ἀναθυμιάσις ἀναπέμπεται ἐξ αὐτοῦ; — ὁρῶς λέγεις, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος· τὸ ἔλος τοῦτο ὁμοιάζει τὴν ψυχὴν τοῦ ὀκνηροῦ, τίς δύναται νὰ διατρέψῃ παρ' αὐτοῦ;

Καὶ ὠδήγησεν ἔπειτα ὁ Χιλλέλ τὸν νεανίαν εἰς ἔρμηον τινα ἄγρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐφύοντο ἄκανθαι καὶ τρίβολοι, ἀποπνίγοντες τὸν σῆτον καὶ τὰ χόρτα τὰ καλὰ· ἐκεῖ ἐπιστηρίξας ἑαυτὸν ὁ ῥαββὶ ἐπὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, εἶπεν· ἰδοὺ, τοῦ ἄγρου τούτου ἡ γῆ εἶναι ἀγαθὴ εἰς τὸ ἐκφέρειν παντοῖά τινα χρήσιμα καὶ τερπνά· ἀλλὰ παρημελήθη, καὶ ἔμεινεν ἀκαλλιέργητος, καὶ ἰδοὺ ἄλλο νῦν δὲν ἐκφέρει, ἡ ἀκάνθος καὶ τρίβλους καὶ φαρμακερὰ φυτὰ, ὑπὸ τὰ ὅποια ἐμφολεύουσιν οἱ ὄφεις καὶ αἱ σαλαμάνδραι· καὶ πρότερον μὲν εἶδες τὴν ψυχὴν, νῦν δὲ κατὰμαθε τὸν βίον τοῦ ὀκνηροῦ.

Καὶ τὸν Σαβῶθ κατέλαβε τότε αἰδῶς καὶ μεταμέλεια, καὶ εἶπε· ῥαββὶ, διατί μὲ φέρεις εἰς τοιοῦτους τόπους ἐρήμους καὶ ἀτερπεῖς, οἵτινες εἶναι ἡ πιστὴ καὶ θλιβερά εἰκὼν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ βίου μου; Καὶ ὁ Χιλλέλ ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτόν·

ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησας νὰ μὲ ἀκυσῇς, ἔπρεπεν ἡ φύσις αὐτὴ καὶ ἡ ἰδίᾳ σου καρδίᾳ νὰ σὲ τιμωρήσῃσι.

Καὶ ὁ Σαβῶθ ἤρχισε τότε νὰ σκέπτεται, καὶ νὰ γίνεσαι τοῦ λοιποῦ ἐργατικὸς καὶ φιλόπανος· μετ' οὐ πολλὰς δὲ ἡμέρας ὑπερον-ωδήγησεν αὐτὸν ὁ Χιλλὲλ εἰς ταρπνὴν τινα καὶ εὐφοραν· κοιλάδα παρὰ τὰς ὄχθας καθαροῦ ῥυακος, δι' εὐόσμων ἀνθέων καὶ θάμνων διαρρέοντος· ἰδοὺ, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἡ εἰκὼν τοῦ ἐργατικοῦ βίου, ἄρα καὶ τοῦ ἰδικοῦ σου· ἡ φύσις, ἥτις σὲ ἐνουθέτησεν, αὐτὴ καὶ νῦν ὥς σὲ ἀνταμείψῃ· ἔτι δὲ καὶ ἡ καρδίᾳ μου, εἶπεν ὁ νεανίας, καὶ τοῦ διδασκάλου μου ὁ ἔπαινος. * * *

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΕΚ ΧΡΥΣΟΥ ΣΚΕΥΩΝ.

Διὰ τοῦ λεγομένου χρωματισμοῦ τῶν ἐκ χρυσοῦ σκευῶν καὶ διαφόρων τῆς πολυτελείας ἀντικειμένων δύναται νὰ δοῇ τοιοῦτον χρῶμα, ὥστε ἡθελε τις νομίζει ὅτι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ καθαρωτάτου χρυσοῦ, ἐνῷ τὰ τοιαῦτα ἀντικείμενα μόλις $\frac{1}{5}$ τοῦ βάρους τοῦ χρυσοῦ ἐμπεριέχουν. Τοιαῦτα σκεύη κατασκευάζονται ἐν γένει ἐκ μίγματος συνισταμένου ἐξ ἀργύρου, χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ· τὸ πρὸς χρωματισμὸν μίγμα συντίθεται ἐκ δύο μερῶν νίτρου, ἐνὸς μέρους κοινῷ ἁλατος καὶ ἐνὸς στυπτηρίας· τὰ ἅλατα ταῦτα διαλύονται εἰς τὸ τριπλάσιον ὕδατος· ἐὰν τὰ χρυσὰ σκεύη ἐνθεῶσιν εἰς ταύτην τὴν ζέουσαν διάλυσιν καὶ ἀφελῶσιν ὀλίγα τινα λεπτά, μέχρι τῶν 25 λεπτῶν, ἀνοίγεται τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ καὶ τὰ τοιαῦτα σκεύη ἀποκαθίστανται ὅλως διόλου ὅμοια τῶν ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ κατασκευασθέντων· μετὰ τὸ τέλος τῆς εἰρημένης πράξεως ἐκβάλλονται τὰ σκεύη ταῦτα ἐκ τοῦ ῥευστοῦ τούτου, ἀποπλύνονται εἰς καθαρὸν ὕδωρ καὶ τέλος στυπνίζονται· τοιοιτοτρόπως δὲ ἀποκτώνται ποικίλως χρωματισμένα σκεύη δηλαδὴ βαθύτερα καὶ ἀνοικτότερα· μολοντοῦτο δι' αὐτῆς τῆς πράξεως ὁ ἀγοραστὴς ἀπατάται νομίζων ὅτι ἀγοράζει σκεύη ἐκ καθαρωτάτου χρυσοῦ, ἐνῷ πολλάκις ταῦτα δὲν ἐμπεριέχουν πλεονέκτον τοῦ τρίτου ἢ τεταρτημορίου τοῦ ὀλικῷ βάρους· τὸ δὲ φαινόμενον ὅτι τὰ ἐξ ἀκαθάρτου χρυσοῦ κατεσκευασμένα φαίνονται ἀνωτέρας ποιότητος, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πρὸς χρωματισμὸν χρῆσιμον ῥευστὸν διαλύει ἐκ τοῦ χρυσούχου μίγματος μόνον τὸν χαλκὸν καὶ τὸν ἀργυρον, οὐχὶ δὲ τὸν χρυσόν· καὶ ἂν τέλος ἐφαρμοσθῇ ἡ στιλβωσις, ὅλη ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ συνίσταται.

Σ. Δάνδερ.

ΕΙΚΟΝΩΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Αἰνείου ἀπὸ τῆς Τροίας.

Κατὰ μὲν τὸν ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ Διονύσιον (α) ὁ Αἰνείας υἱὸς τοῦ Ἀγχίσιου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἀρχηγὸς τῶν πρὸς βοήθειαν τοῦ Ἰλίου ἐκ τῶν πόλεων Δαρδάνου καὶ Ὀφρυνίου ἐλθόντων Τρώων, κατ' ἣν νύκτα οἱ μὲν λοιποὶ Τρῶες καταλφθέντες ἀπροσδοκῆτως ἐσφάζοντο ἐν ταῖς εὐναῖς αὐτῶν, τὸ δὲ κάτω μέρος τῆς πόλεως ἐπυρπολεῖτο, εὐτος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ αἰσθανθέντες τὴν ἐφοδὸν τῶν Ἑλλήνων, κατέφυγον καὶ κατέλαβον τὴν Ἀκρόπολιν ὠχυρομένην διὰ τείχους· βλέπων δὲ ὁ Αἰνείας ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα ἡδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν Ἑλλήνων, ἐφυγεν ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ τείχους, φέρων μετ' ἑαυτοῦ τὸν γηραιὸν πατέρα Ἀγχίσην, τοὺς ἐφεστίους Θεοὺς, τὴν γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ εἴ τι ἄλλο πολύτιμον εἶχεν.

Κατὰ δὲ τὸν Οὐέργιλιον (β) ὁ Αἰνείας ἀποῦ κατὰ τὴν προμερὰν ἐκεῖνην νύκτα ἐπολέμησεν ἡρωϊκῶς, ἰδὼν ἐπὶ τέλους ὅτι οὐδεμία ὑπελείπετο ἐλπίς σωτηρίας, λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν πατέρα Ἀγχίσην μετὰ τῶν ἐφεστίων Θεῶν καὶ τὸν υἱὸν Ἀσκάνιον ἐκ τῆς χειρὸς, παρακολουθούσης καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Κρεούσης, ἐξέφυγε τῆς Τροίας· ἀλλὰ φθάσας μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος καὶ μὴ βλέπων τὴν Κρέουσαν ἐπακολουθοῦσαν, ἀποθέσας ἐκεῖ τὸ πολύτιμον αὐτοῦ φορτίον ἐπέστρεψε πρὸς ζήτησιν καὶ ἀνεύρεσιν τῆς ἰδίας συζύγου. Τὸ δὲ φάσμα τῆς Κρεούσης ἐμφανισθὲν ἐπληροφόρησεν αὐτὸν ὅτι ἡ Ἥρα ἀφῆρπασεν αὐτὴν, μὴ ἐπιτρέποντων τῶν Θεῶν νὰ παρακολουθῇ τὸν Αἰνεῖαν εἰς τὰς περιπλανήσεις καὶ τοῦ· κινδύνους αὐτοῦ, καὶ ὅτι προορίζεται εἰς αὐτὸν ἄλλη βασιλικὴ σύζυγος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, βασιλεῖον καὶ ἀνάπαυσις.

Ἐπιστρέψας λοιπὸν καὶ ἀναλαβὼν τὸν πατέρα Ἀγχίσην, καὶ τὸν υἱὸν Ἀσκάνιον μετὰ τῶν ἐφεστίων Θεῶν ἐξηκολούθησε φεύγων· καὶ οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι φθάσας μέχρι τῆς Θράκης ἐτελεύτησεν ἐκεῖ· οἱ δὲ, ὅτι διαπλεύσας τὸν Ἑλλήσποντον κατὰ τὸ μέρος τὸ καλούμενον Παλλήνην κατήντησεν εἰς Ἰταλίαν καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λατινίαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Λατίνου ἐβασίλευσεν ἐκεῖ· πολέμων δὲ κατὰ Μαζέγγου βασιλέως τῶν Τούσκων καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς Νούβικης, ὃ δὲ Ἀσκάnios διεδέχθη τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα εἰκονογραφία παρίσται τὸν Αἰνεῖαν κατὰ τὴν σιγήμην τῆς ἐκ Τροίας φυγῆς, φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν

(α) Ῥωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία βιβλ. Α. Κεφ. 46.

(β) Αἰνεΐδης βιβλ. Β. ἀποσπ. 17.